

Setkání v létě

Páteční podvečer. Za sebou máme dlouhou cestu z Liběšic přes Helfenburk až do Skalky. Příjemnou zastávkou je pro nás vždycky Lesní hospůdka ve Skalce. To rezavé osvěžení, dříve než nás Roverky sevřou do své náruče jako milující žena. Čtyři půllitry přistály na stole. Rozbalili jsme s Danym kytary. Vzhledem k dlouhé cestě jsem navrhnul zahrát jako první tu prastarou píseň Tisíc mil, zatímco Dany by zahájil vzhledem k horkému letnímu počasí radši ryvolovkou To zatracený vedro. Dal jsem Danymu přednost a pak už padaly písničky jedna za druhou. Jerry a Myšák zpívali s námi. Dali jsme si v tom horku chvilku přestávku. Myšák při tom koukal do mapy Roverek, kde už musel znát nazpaměť každý kaňon a do cancáku, kde měl nalepenou kopii pohlednice Blíževedel ze začátku dvacátého století. Jerry zíral do svého půllitru, jako by tam hledal nějaké moudro, v tomto případě nejspíš moudré rozhodnutí, zda si dát ještě pivo nebo už zaplatit. Protože se rozhodl správně, následovali jsme jeho dobrý příklad. Tu se za námi ozvalo: „Singen Sie nochmal etwas schönes, bitte.“ (Zazpívejte ještě, prosím, něco hezkého.) Tahle výzva udělá radost asi každému muzikantovi. Lovil jsem marně zbytky němčiny, kterou už téměř třicet let nepoužívám. Naštěstí Jerry učil němčinu na ekonomce a tak se ujal role tlumočnicka. Vedle nás stál typický německý důchodce. Bílé vlasy, dlouhé nové džínové kraťasy a červené tričko. Jerry mu řekl, ať si přisedne. A co teď zahrát? Tu „pravou sudetskou“ Ich bin kleine mysliveček jsem v duchu zavrhl, takové ptákoviny se sem najednou nějak nehodily. Ryvolovky a staré Greenhorns! Country a swing jsou mezinárodní. Zatímco jsme hráli, v hlavě mi to šrotovalo. Jeden z potomků vysídlených Němců, co si přijel pro zlato po předcích. Jako by mi četl myšlenky: „Nepřijel jsem pro žádné poklady. My jsme ani žádné neměli.“ Potom zesmutněl: „A náš dům zbourali a místo něj postavili nový.“ Vnuk ho přivezl. Dnes byli na výletě na Huse. „Helfenburk, to znám,“ řekl nám náš host, když mu Jerry vysvětloval, kudy jsme dnes šli. „Tam jsem byl několikrát a zítra se tam podíváme.“ Jerry se mu také snažil objasnit, co na vandru děláme. Odpověděl potom: „Taky jsem se schovávali pod skalami před deštěm, někdy jsme si i oheň rozdělali, ale nikdy jsme tam nespali. Ale i tak tam bylo hodně dobrodružství a moc pěkně jsme si tam vyhráli. Jednou se malý Jürgen ztratil mezi skalami a pak strašně brečel.“ Usmál se při vzpomínce na kamaráda z dětství.

„Kolik vám bylo, když jste museli odejít?“ zeptal se Myšák. „Patnáct. V pětačtyřicátém. Bylo to, jako by mě přesadili ze zahrady do pouště. Do Frankfurtu.“ „Třeba ten váš dům nezbourali, třeba ho jenom přestavěli.“ Pokusil jsem se starého pána utěšit. „To je jedno.“ Vždyť co byl jejich dům? Babička zalévající kytky na zahrádce. Táta, který jezdil s koňmi na pole. Maminčiny vonící buchty. Děda, co přes zimu opravoval žebříky a nářadí. Dřevěný plot s vyraženou tyčkou, kudy se protahoval kocour. „Chtěl jsem to tu ještě vidět, celý život se mi po tomhle kraji stýská. Po těch skalách a po vůni borovic v létě, když do nich praží sluníčko. A taky po těch borůvkách.“ Odmlčel se. „Možná jsem tu naposledy.“ Přemýšlel jsem o tomhle starém pánovi a taky o sobě. Loni nás syn pozval ke svým francouzským přátelům. Bylo to nádherné. Týden jsme strávili u moře a týden v horách na vandru. Ale věděl jsem, že bych nemohl žít tak daleko od Roverek, abych se sem nemohl aspoň jednou za rok podívat. A raději vícrát. Za těch čtyřicet let, co to tady znám, jsem napočítal celkem jen pět let, co jsem tu celý rok nebyl. Těžko vyjádřit slovy, co mě sem tak táhne. Někdy se až stydím, že těch pár kilometrů čtverečních lesa s těmi krásnými pískovcovými skalami je jednou z příčin, proč bych se nemohl odstěhovat jinam. Naštěstí mě nikdo nenutí.

Za mnou něco zarachotilo. Ohlédl jsem se. Po cestě jel vůz tažený koňmi. V hospodě seděli sedláci a výletníci oblečení jako za první republiky. Po chvíli se výletníci začali zvedat a odcházeli na vlak do Blíževedel. Vyrázil jsem s nimi. Předě mnou se objevily Blíževedly jako na Myšákově staré pohlednici. Místo po asfaltce jsem šlapal jen po trochu zpevněné prašné cestě....

Cinknutí Danyho kytary mě vrátilo zpět do reality. proti mně seděl starý muž, který byl – stejně jako já – pevným poutem spojen s Roverkami, i když jim tak nikdy neříkal. A na rozdíl ode mě musel odejít a nemohl se vrátit.

Ringo